

Al Vènto de Tramontana e al Sóle

Un dì al Vènto de Tramontana e al Sóle i se bisticiava: ùn el pretendéa d'èsare più fòrte de cl altro, quando ch'i à visto un viažadóre ch'el vegnéa avanti dèntro al sò mantèlu¹. I du tacabrighe i s'è acordà che al più fòrte el sirìa stà quélo ch'el sirìa riusìo a farghe cavare al mantèlo al viažadóre.

Al Vènto de Tramontana l'à cuminzià a supiare con violènza, ma più el supiava, più al viažadóre el se strinzéa ind al mantèlo. Ala fine al pòro Vènto l'à dovèsto lasàr lì. Al Sóle alóra l'è vegnù fòra in célo, e acsì al viažadóre, ca gh'è vegnù caldo, el s'è cavà al mantèlo. E acsì la Tramontana l'è stà costréta a riconósare che al Sóle l'è più fòrte de éla.

T'è piasù la storièla? La voléma ripètare?

Nota 1 - com'è frequente in Polesine, -o finale può suonare -u.